

Præstestanden tidligere, i en Stilling, hvor Ministeriet ikke er berettiget til at give ham særlig Begunstigelse i Henhold til Bestemmelsen i § 1. Jeg henstiller blot til Overvejelse, om det ikke vilde være lige saa naturligt at bestemme, at den efter almindelige Regler bedst kvalificerede af Ansøgerne fik dette Løntillæg, som spares ved, at den, der faar Embedet, faar en lavere Lønning. Det forekommer mig, at dette i og for sig vilde være lige saa rationelt. Løntillæget vil maaske da tilfalde en Ansøger, som netop har gjort sig Haab om Embedet og har ment, at efter alle almindelige Regler maatte det være ham, der fik det. Jeg skal ikke dvæle nærmere ved dette Spørgsmaal, som kan drøftes i et eventuelt Udvalg, men kun sige, at der vistnok bliver noget unaturligt i denne Maade, hvorpaa Embederne kan synke og stige fra den ene Klasse til den anden, uden at det sker ud fra saadanne Fornuftgrunde, som man maa antage ellers vil ligge til Grund for den Klassificering af Embederne, der foranstattes af Ministeriet. I øvrigt vil man sikkert i alle interesserede Kredse hilse Bestemmelserne i § 1 med Glæde.

Ogsaa Bestemmelsen i § 3 om Naadensaarets Afløsning er vel en Bestemmelse, som Præstestanden i det hele vil sætte Pris paa. Naadensaarsinstitutionen har sikkert i ældre Tid haft sin store Betydning, hvad den slet ikke mere har. Nu kan det snarere siges, at den er forhadet, og det af to Grunde. Dels fordi den bringer Præsten til at stifte Gæld det første Aar i hans Embedsvirksomhed, idet han maa nøjes med kun en Brøkdel af den Lønning, som Embedet ellers bør give — og som bekendt er det langt lettere at komme ind i Gæld end at komme ud af den igen. Men dernæst er Naadensaaret ilde set, fordi det er meget vanskeligt at afgøre de forskellige Spørgsmaal, som staar i Forbindelse med Opgørelsen mellem Formand og Eftermand angaaende Naadensaaret. Selvfølgelig vil der ogsaa, naar Naadensaaret er afskaffet, opstaa vanskelige Spørgsmaal ved den bratte Overgang, særlig hvor Gaarden drives af Præsten selv, saa jeg tænker mig, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet ogsaa i saadanne Sager vil faa noget at bestille. Men særlig af den af mig først nævnte Grund betragter jeg det som et stort Gode for Præstestanden, at Naadensaarsinstitutionen ophæves.

Det samme maa vel siges om Afløsningen af Offer og Accidenser. Den højtærede Minister nævnedes en Ulempe ved denne Afløsning, nemlig den, at der derved

ifølge den gældende Grundlov vil blive paalagt Personer, som ikke er Medlemmer af noget anerkendt Trossamfund, Byrder, som alle mener, de burde fritages for. Tilstedeværelsen af denne Ulempe maa erkendes. I øvrigt maa jeg om selve Afløsningsspørgsmaalet sige, at saa længe Folk ikke finder noget som helst anstødeligt i, at der betales for visse kirkelige Forretninger, er der ikke Grund til at afløse Accidenser og Offer, men efterhaanden som man faar Øjet op for, at der navnlig ved enkelte kirkelige Lejligheder mildest talt er noget upassende i, at der skal betales Penge, vil Afløsningen uvilkaarlig melde sig. Jeg tænker her særlig paa Barsedaa. Naar man blot en Gang har tænkt over, hvad det vil sige at skulle betale for ved Daaben at blive indlemmet i Menigheden, vil man se, at det er noget, som snarest muligt bør afskaffes. Den højtærede Minister omtalte, at der var forskellige Meninger om, paa hvilken Maade Afløsningen skulde ske, om det skulde være en frivillig eller en Tvangsafløsning. Selvfølgelig vil der paa enkelte Steder kunne opstaa nogle vanskelige Forhold ved en frivillig Afløsning. Naar der f. Eks. kommer til at ligge et Sogn, hvor Afløsning ikke har fundet Sted, omringet af andre Sogne, hvor den har fundet Sted, vil det let kunne ske, at Accidens- og Offerbetalingen vil synke ikke saa lidt i det paagældende Sogn. Folk hører, at der i Omegnen ikke betales for de enkelte kirkelige Handlinger, og vil da let komme til at tænke som saa: Hvorfor skulde vi saa gøre det? Imidlertid indrømmer jeg, at det er den lempeligere Maade at gaa frem paa, naar man bestemmer, at Afløsningen skal ske ad Frivillighedens Vej, og jeg tror derfor, at man bør holde paa den, saaledes som Lovforslaget ogsaa anordner det. Lovforslaget slutter med, at Loven skal forelægges til Revision inden Udgangen af Aaret 1917. Selvfølgelig bliver der til den Tid forskellige Ting, som der kan tages nærmere Bestemmelse om, end det har været anset for rigtigt at gøre i det foreliggende Lovforslag. — Men jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om man ikke har Ret til at gaa ud fra, at der dog bliver visse Ting tilbage i dette Lovforslag, som ikke vil kunne forandres ved den da stedfindende Revision, og navnlig vil jeg spørge Ministeren, om man ikke har Ret til at gaa ud fra, at de Lønnings-satser, saavel Begyndelseslønninger som Alderstillæg, der er fastsatte i § 1, ikke kan nedsættes ved Revisionen for de Præsters Vedkommende, som da er i Embedet. Det